

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	6
Handhaving	7
Omgevingsrecht	10
Wabo	10
8.40- en 8.42-AMvB's	12
Natuurbescherming	13
Ambtenarenrecht	15
Bijstand	16
Sociale zekerheid overig	17
TOZO, NOW, TOFA	18
Bestuursrecht overig	20
Algemene verordening gegevensbescherming	20
Exploitatievergunning	20
Huisvesting	24
Wegenverkeerswet	25
Vreemdelingenrecht	27
Asiel	27
Richtlijnen en verordeningen	30
Toezicht en vrijheidsontneming	32

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 1

ABRS, 29-12-2021, 202100561/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Alkmaar.

Awb 1:2, 6:22, 7:2

BELANGHEBBENDE. I.c. wordt overwogen dat [partij A] ten tijde van het door haar ingediende bezwaarschrift eigenaar was van de woning aan de [locatie 2] en dat aan die eigendom de door [partij A] opgebouwde aanspraak op rechtsbescherming is verbonden. Met de verkoop van de woning is ook het belang van [partij A] bij het gemaakte bezwaar overgegaan op [partij C]. Het college heeft [partij C] in de bezwaarprocedure terecht als opvolger van [partij A] aangemerkt. Het betoog van [appellant] dat [partij C] tijdens de hoorzitting bij de bezwaarschriftencommissie slechts zijn ondersteuning van het door [partij A] ingediende bezwaar heeft uitgesproken en dat het uitspreken van ondersteuning nog niet maakt dat [partij C] daarmee in de plaats is getreden van [partij A] als bezwaarmaker, wordt niet gevolgd. Of [partij A] er al dan niet toe gemachtigd was om namens [partij C] het woord te voeren op de hoorzitting maakt het voorgaande niet anders.

Besluit waarbij het college aan [appellant] een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een dakterras op de aanbouw op een perceel in Alkmaar. [...]

4. Het college heeft in het besluit [...] [partij C] vanwege zijn hoedanigheid van rechtsopvolger van [partij A] als eigenaar van het pand [locatie 2], aangemerkt als belanghebbende en het bezwaarschrift vervolgens ontvankelijk en gegrond verklaard. [appellant] betoogt in beroep dat [partij A] gedurende de bezwaarprocedure haar procesbelang heeft verloren als gevolg van de verkoop van de woning aan de [locatie 2]. Om die reden had het college volgens [appellant] het bezwaar van [partij A] niet-ontvankelijk moeten verklaren. Verder heeft [appellant] in beroep aangevoerd dat [partij C] het bezwaar van [partij A] niet heeft overgenomen, maar slechts zijn ondersteuning heeft uitgesproken. De rechtbank heeft naar aanleiding hiervan geoordeeld dat sprake is van een zorgvuldigheidsgebrek, omdat het college het bezwaar van [partij A] vanwege het ontbreken van procesbelang volgens de rechtbank niet-ontvankelijk had moeten verklaren en [partij C] als rechtsopvolger had moeten aanmerken. Het bezwaar van [partij C] had het college volgens de rechtbank vervolgens gegrond moeten verklaren. De rechtbank heeft het volgens haar bestaande gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) gepasseerd, omdat [appellant] door de gang van zaken volgens de rechtbank niet in zijn belangen zou zijn geschaad. [...]

Bezwaarprocedure

6. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 6:22 van de Awb. [appellant] voert hiertoe aan dat [partij A] ten tijde van de bezwaarprocedure geen belang meer had bij de behandeling van het bezwaarschrift omdat de woning al was verkocht. Volgens [appellant] had het college het bezwaar van [partij A] daarom niet-ontvankelijk moeten verklaren en is [partij A] tijdens de hoorzitting van 9 oktober 2019 bij de bezwaarschriftencommissie ten onrechte gehoord. [...]

6.2. Het college heeft in het besluit van 30 oktober 2019 vastgesteld dat het procesbelang van [partij A] vanwege de verkoop van de woning is vervallen, dat zij daardoor niet langer belanghebbende is in de zin van artikel 1:2 van de Awb, maar dat haar belang vanwege de rechtsopvolging onder bijzondere titel bij de verkoop van de woning is overgegaan op [partij C]. Zoals de Afdeling eerder

heeft overwogen (vergelijk onder meer de uitspraak van 20 september 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AY8514](#) en 18 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1296](#)) kan voor het op grond van rechtsopvolging onder bijzondere titel kunnen overnemen van door de rechtsvoorganger opgebouwde aanspraken op rechtsbescherming aanleiding zijn in die gevallen waarin zonder deze overname de rechtsbescherming als gevolg van de rechtsopvolging geheel verloren gaat. De Afdeling overweegt dat [partij A] ten tijde van het door haar ingediende bezwaarschrift eigenaar was van de woning aan de [locatie 2] en dat aan die eigendom de door [partij A] opgebouwde aanspraak op rechtsbescherming is verbonden. Met de verkoop van de woning is ook het belang van [partij A] bij het gemaakte bezwaar tegen het besluit van 12 april 2019 overgegaan op [partij C]. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het college [partij C] in de bezwaarprocedure terecht als opvolger van [partij A] heeft aangemerkt. Het betoog van [appellant] dat [partij C] tijdens de hoorzitting bij de bezwaarschriftencommissie slechts zijn ondersteuning van het door [partij A] ingediende bezwaar heeft uitgesproken en dat het uitspreken van ondersteuning nog niet maakt dat [partij C] daarmee in de plaats is getreden van [partij A] als bezwaarmaker, volgt de Afdeling in dit geval niet. Of [partij A] er al dan niet toe gemachtigd was om namens [partij C] het woord te voeren op de hoorzitting maakt het voorgaande niet anders. Hiertoe overweegt de Afdeling dat [partij C] ook op de hoorzitting bij de bezwaarschriftencommissie is verschenen en daarbij nadrukkelijk te kennen heeft gegeven het door [partij A] ingediende bezwaar te onderschrijven. Dat het college onder deze omstandigheden heeft aangenomen dat de aanspraak van [partij A] op rechtsbescherming met de overdracht van de eigendom van het perceel [locatie 2] is overgegaan op [partij C], acht de Afdeling niet onjuist. Ditzelfde geldt voor het standpunt van het college dat [partij C] op afdoende wijze kenbaar heeft gemaakt dat hij de procedure wenst voort te zetten. Op grond van het voorgaande heeft het college dan ook terecht de niet-ontvankelijkheid van het oorspronkelijk ingediende bezwaar achterwege gelaten, aangezien [partij C] door de rechtsopvolging onder bijzondere titel, niet naast [partij A], maar in de plaats daarvan is gekomen. De rechtbank heeft dus weliswaar ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 6:22 Awb, maar heeft daardoor uiteindelijk terecht afgezien van een vernietiging van het besluit vanwege deze beroepsgrond van [appellant].

Gelet hierop slaagt het betoog van [appellant] niet. [...]

7. Het betoog van [appellant] dat op grond van artikel 7:2 van de Awb alleen belanghebbenden worden gehoord, dat [partij A] ten tijde van de hoorzitting geen belanghebbende meer was en daar dus ten onrechte is gehoord, volgt de Afdeling niet. In artikel 7:2, eerste lid, van de Awb staat dat een bestuursorgaan belanghebbenden in de gelegenheid stelt om te worden gehoord voordat op het bezwaar wordt beslist. Dit artikel staat er niet aan in de weg dat het college ook andere betrokkenen hoort. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:3010](#)

JnB 2022, 2

ABRS, 29-12-2021, 202000861/1/A2

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Awb 1:2

Wegenverkeerswet 1994 2, 20

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (Babw) 21

BELANGHEBBENDE. VERKEERSBESLUIT. I.c. zijn [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen ten onrechte niet als belanghebbenden bij het verkeersbesluit aangemerkt.

Het aanleggen van een bushalte kan i.c. leiden tot een verandering van het aantal verkeersbewegingen op een bepaalde locatie. Hoewel de desbetreffende bushaltes niet in de directe nabijheid van de woningen/bedrijven van [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen zijn gesitueerd, kan daaruit in dit geval niet worden afgeleid dat de desbetreffende bushaltes geen directe gevolgen voor hen hebben. Aannemelijk is dat de onbetwiste toename van het aantal verkeersbewegingen op de Oranjevoulevard in direct verband staat met die omlegging van de busroute en de in verband daarmee aangelegde bushaltes.

[ECLI:NL:RVS:2021:3004](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wegenverkeerswet" (JnB 2022, 30).

JnB 2022, 3

MK ABRS, 29-12-2021, 202000354/1/R4

minister van Landbouw Natuur en Voedselkwaliteit en staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:2, 8:1, 8:69a

Wet bescherming Antarctica 8, 9, 13

BELANGHEBBENDE. ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. I.c. wordt geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat de activiteiten en handelingen - op Antarctica - waarvoor de vergunning is verleend, feitelijke gevolgen zullen hebben voor [appellant], zodat [appellant] geen persoonlijk belang heeft bij het bestreden besluit. Verwijzing naar het arrest van het HvJ van de EU van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#) (Varkens in Nood) en de uitspraak van de ABRS van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)). In de Wet bescherming Antarctica is bepaald dat eenieder zienswijzen naar voren kan brengen over een ontwerpvergunning krachtens deze wet. Aangezien [appellant] gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid, zal hem niet worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is bij het bestreden besluit. Dit oordeel is in overeenstemming met hetgeen is overwogen in de uitspraak van de ABRS van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#) (toepassing van artikel 6:13 van de Awb in "Aarhus-zaken"). In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat zij als "omgevingsrechtelijke zaken" ook zaken zal beschouwen over besluiten op grond van de Wet bescherming Antarctica.

RELATIVITEITSVEREISTE. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#). Het betoog van [appellant] dat de vergunning had moeten worden geweigerd wegens gegronde vrees voor misbruik van de vergunning of voor overtreding van de vergunningvoorschriften, kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit vanwege het relativiteitsvereiste van artikel 8:69a van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2021:3020](#)

JnB 2022, 4

MK Rechtbank Overijssel, 21-12-2021 (publ. 22-12-2021), ZWO 20/2491, 21/131 en 21/132

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en b, 2.10, 2.11

college van burgemeester en wethouders van Ommen, verweerder.

ONTVANKELIJKHEID. WABO. Omgevingsvergunning voor het realiseren van een droogzetvoorziening. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 14 april 2021,

[ECLI:NL:RVS:2021:786](#). De vergunde activiteit valt niet onder de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:4794](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2022, 14).

JnB 2022, 5

ABRS, 22-12-2021, 202004748/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Het Hogeland.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

VERDEDIGINGSBEGINSEL. I.c. betogen [appellanten] dat de uitspraak van de rechtbank in strijd is met artikel 6, eerste lid, van het EVRM, omdat zij tijdens de zitting bij de rechtbank kenbaar hebben gemaakt dat zij de voorzitter slecht konden verstaan vanwege de plexiglasschotten. Ter zitting hebben zij verklaard dat hun beroepsgrond aldus moet worden geïd dat het verdedigingsbeginsel is geschonden. Op de zitting heeft de gemachtigde van [appellanten] verklaard dat hij ook aanwezig was bij de hoorzitting bij de rechtbank, dat hij alles heeft kunnen verstaan en de discussie heeft kunnen volgen. Uit het verhandelde ter zitting is gebleken dat de essentie van het geschil bij de rechtbank naar voren is gebracht en besproken. De rechtbank heeft daar vervolgens over beslist. Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting is de essentie van de bezwaren van [appellanten] niet wezenlijk anders dan wat zij in hoger beroep hebben aangevoerd. Gelet op deze omstandigheden ziet de Afdeling niet in dat het verdedigingsbeginsel is geschonden dan wel dat er geen sprake is van een eerlijk proces op grond van artikel 6 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2021:2920](#)

JnB 2022, 6

MK ABRS, 29-12-2021, 202004024/1/A3

burgemeester van Groningen, appellant.

Awb 8:41a

FINALE GESCHILBESLECHTING. I.c. heeft de rechtbank ten onrechte het besluit waarbij een aanvraag van [appellant sub 2] om verlening van een vergunning voor een seksbedrijf is afgewezen, herroepen en bepaald dat [appellant sub 2] geacht wordt in het bezit te zijn van een exploitatievergunning tot zes weken nadat de burgemeester op de aanvraag heeft besloten. De rechtbank moest volstaan met vernietiging van het besluit op bezwaar om de burgemeester een nieuw besluit over de aanvraag te laten nemen. Door het primaire besluit te herroepen, moest de burgemeester in plaats van een besluit op bezwaar weer een primair besluit nemen waartegen bezwaar zou hebben opengestaan, wat tot een onnodig lange procedure had kunnen leiden. De aangevallen uitspraak moet daarom in zoverre worden vernietigd en voor het overige worden bevestigd. Dat betekent dat de burgemeester een nieuw besluit moet nemen op het bezwaar van [appellant sub 2] tegen de afwijzing van de burgemeester van de aanvraag om aan hem een exploitatievergunning te verlenen. De Afdeling kiest er niet voor om met toepassing van de bestuurlijke lus de burgemeester in de gelegenheid te stellen gebreken te herstellen of om de judiciële lus toe te passen en te bepalen dat tegen het nieuw te nemen besluit op bezwaar slechts beroep kan worden

ingesteld bij de Afdeling omdat de vergunningaanvraag inhoudelijk nog niet is beoordeeld. De Afdeling bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat [appellant sub 2] geacht wordt in het bezit te zijn van een exploitatievergunning tot zes weken nadat de burgemeester heeft besloten op het bezwaar van [appellant sub 2].

[ECLI:NL:RVS:2021:3024](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2022, 7

MK ABRS, 22-12-2021, 202102497/1/A2

minister van Infrastructuur en Waterstaat, appellant.

Wegenverkeerswet 1994 2 lid 1 onderdelen a en b, 20b

SCHADEVERGOEDING. WEGENVERKEERSWET. STINTS. Schorsing en intrekking van het besluit tot aanwijzing van de Stint als bijzondere bromfiets.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de minister het schorsingsbesluit terecht heeft genomen. Dat oordeel is in hoger beroep niet aangevallen. Wel is de minister opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de Stints met een elektromotor van 1200 watt en een maximumsnelheid van 17,2 km/uur en de cargo Stints onder de reikwijdte van het door haar gegeven aanwijzingsbesluit vielen. Dit oordeel van de rechtbank is onjuist. Uit zowel het wettelijk systeem als de tekst van het aanwijzingsbesluit van 14 november 2011 volgt dat alleen voertuigen met een elektromotor van 800 watt en een maximumsnelheid van 15 km/uur door de minister voor toelating tot het verkeer zijn aangewezen. Uit mailwisselingen tussen de fabrikant en het ministerie blijkt dat dit voor de fabrikant ook duidelijk moest zijn. Dit betekent dat de gebruikers van andere typen Stints dan de Stints met een 800 watt elektromotor en een maximumsnelheid van 15 km/uur geen belanghebbende zijn bij het schorsingsbesluit. De minister heeft hen terecht niet-ontvankelijk verklaard in hun bezwaar tegen het schorsingsbesluit. Het besluit op bezwaar van 5 februari 2019 blijft in stand. Omdat de (typen) Stints met een elektromotor van 1200 watt en een maximumsnelheid van 17,2 km/uur en de cargo Stints niet onder de reikwijdte van het aanwijzingsbesluit vielen, zijn de gebruikers van deze typen Stints evenmin belanghebbende bij het intrekkingbesluit. Ook op dat punt is het oordeel van de rechtbank onjuist. Maar de rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister, hoewel zij tot intrekking van de aanwijzing die betrekking had op de Stints met een elektromotor van 800 watt mocht overgaan, daarbij concreter in had moeten gaan op het aspect van financiële compensatie voor de fabrikant van de Stint en de gebruikers van dat type Stint. Immers, het intrekkingbesluit is genomen omdat met het aangewezen type Stint de veiligheid op de weg niet voldoende is verzekerd en weggebruikers en passagiers onvoldoende worden beschermd. Hiermee is komen vast te staan dat het aanwijzingsbesluit onrechtmatig was en niet genomen had mogen worden. De minister had in het intrekkingbesluit moeten erkennen dat de als gevolg hiervan door de fabrikant en de gebruikers van het aangewezen type Stint geleden schade moet worden vergoed en zij had moeten aankondigen dat zij daarvoor een regeling zou gaan treffen. De minister heeft dat ten onrechte niet gedaan en daarmee in strijd gehandeld met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

De rechtbank heeft het intrekingsbesluit van 11 oktober 2019 in zoverre dan ook terecht vernietigd.

De Afdeling roept partijen op om op basis van deze uitspraak tot een passende regeling in der minne te komen, zowel voor de gebruikers van de Stints met een 800 watt elektromotor en de fabrikant als voor de gebruikers van de andere typen Stints en daarmee verdere juridische procedures, mogelijk zelfs zowel bij de burgerlijke rechter als de bestuursrechter te vermijden.

[ECLI:NL:RVS:2021:2899](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) (Schadevergoeding voor 'lichte' Stints, oproep voor regeling voor 'zwaardere' Stints) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 8

Rechtbank Midden-Nederland, 23-12-2021 (publ. 06-01-2021), UTR 21/1474

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Wijdemeren (het college), verweerder. Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

HANDHAVING. WABO. DWANGSOM. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder bevoegd is om handhavend op te treden omdat eiser de Wabo heeft overtreden door van de aanbouw een zelfstandige woning te maken, maar dat er een bijzondere omstandigheid is om van handhaven af te zien. Handhavend optreden is in dit geval onevenredig in verhouding tot de daarmee te bedienen doelen. De rechtbank herroept de last onder dwangsom.

[...] 7. [...] Op 18 juni 2020 heeft het college aan eiser een last onder dwangsom opgelegd (de last onder dwangsom). Deze last houdt in dat eiser binnen drie maanden twee van de drie woonvoorzieningen (badkamer, keuken en toilet) uit de aanbouw moet verwijderen en verwijderd moet houden. Als eiser dit niet doet, verbeurt hij een dwangsom van € 10.000,- ineens.

[...] 22. Voor de verbouwing/renovatie, waarmee (opnieuw) een extra woning is gebouwd, is dus geen vergunning verleend, terwijl de activiteit wel vergunningplichtig was en is. Daarmee is sprake van een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a van de Wabo en is verweerder bevoegd om handhavend op te treden. De beroepsgrond slaagt niet.

[...] 26. Hoewel er over het algemeen een zwaarwegend belang moet worden toegekend aan het algemene belang van naleving van wet- en regelgeving, vindt de rechtbank dat in dit geval de belangen van eiser bij het behoud van zijn woning zwaarder wegen. Daarbij betreft de rechtbank dat de aanbouw al sinds 1976 woonvoorzieningen heeft en al lange tijd wordt bewoond door eiser, terwijl er pas in 2018 is verzocht om handhaving. Dat verzoek is gedaan door derde-belanghebbende, eisers broer. Het is niet gebleken dat andere bewoners in het gebied er last van hebben dat de aanbouw een zelfstandige woning is. De aanbouw heeft ook niet de ruimtelijke uitstraling van een woning. Bovendien staan de gebruiksregels van het bestemmingsplan er niet aan in de weg dat er aan de [adres] twee huishoudens wonen. De belangen van omwonenden worden door de aanwezigheid van de aanbouw als zelfstandige woning dus niet, of slechts in geringe mate

geschaad, terwijl eiser bij handhaving zijn woning verliest en het voor de hand ligt dat hij in de huidige woningmarkt niet zomaar een nieuwe woning heeft gevonden.

27. De rechtbank vindt dat het belang van derde-belanghebbende bij handhaving ook niet opweegt tegen het belang van eiser om in zijn woning te kunnen blijven. Derde- belanghebbende heeft op de zitting toegelicht dat hij het handhavingverzoek heeft gedaan omdat hij graag zelf in het hoofdgebouw wil gaan wonen, maar dat dat geen optie is zolang zijn broer, met wie hij een conflict heeft, in de aanbouw woont. Dat derde-belanghebbende zijn eigen deel van de woning kan betrekken is inderdaad een zwaarwegend belang, maar de aanbouw als zelfstandige woning staat daar feitelijk niet aan in de weg. Zoals hiervoor overwogen staat het bestemmingsplan toe dat er twee huishoudens aan de [adres] wonen. Daar komt nog bij dat derde-belanghebbende op dit moment al een woning heeft. Eiser verliest zijn enige woning als er wordt gehandhaafd.

28. De conclusie is dat het college onder deze omstandigheden van handhaving had moeten afzien en ten onrechte een last onder dwangsom aan eiser heeft opgelegd. De beroepsgrond slaagt.

[...] 30. Het bestreden besluit is genomen in strijd met het evenredigheidsbeginsel uit artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Het bestreden besluit is ook, in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, onvoldoende gemotiveerd. [...]

31. De rechtbank herroept dus de last onder dwangsom. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:6214](#)

JnB 2022, 9

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 28-12-2021, UTR 21/4775

burgemeester van de gemeente Hilversum, de burgemeester.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:7, 5:32

Gemeentewet 125

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58h, 58ra

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 4.4

HANDHAVING. DWANGSOM. CORONATOEGANGSBEWIJS. Last onder dwangsom inhoudende dat verzoekster wordt verplicht zwembad voor publiek vanaf 18 jaar alleen open te stellen met een geldig coronatoegangsbewijs (CTB) zolang dit volgens de Tijdelijke Regeling maatregelen covid-19 verplicht wordt gesteld. Verzoekster heeft gevraagd om de CTB-plicht op te schorten bij het halen, brengen en omkleden van jonge kinderen bij zwemlessen.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het hoofddoel van de activiteit zwemmen tijdens ‘zwemles’ geen sportbeoefening of vermaak. Kinderen gaan op zwemles om te leren zwemmen in het belang van hun eigen veiligheid. Het hoofddoel is het verwerven van zwemvaardigheid en niet sporten. Zwemles is dus geen sport.

Het zwembad is vooral geschikt om zwemles te geven en wordt zo ook gebruikt. Omdat zwemles geen sport is, is het zwembad in ieder geval op de momenten dat er zwemles wordt gegeven, ook geen locatie voor de beoefening van sport als bedoeld in artikel 4.4. van de Trm. Dit artikel is dan dus niet van toepassing. Van de beheerder kan dan niet verwacht worden dat hij er zorg voor draagt dat alleen publiek wordt toegelaten met een geldig CTB.

De last onder dwangsom wordt geschorst.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:6269](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Zwembad Hilversum hoeft voorlopig geen coronatoegangsbewijs te controleren voor zwembad") uitgebracht.

JnB 2022, 10

Rechtbank Gelderland, 21-12-2021 (publ. 29-12-2021), ARN 20/4385

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Lochem, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.7a

Bouwbesluit 2012 7:22

HANDHAVING. ACTIVITEITENBESLUIT MILIEUBEHEER. BOUWBESLUIT. Afwijzing handhavingsverzoek i.v.m. overlast van rookgeur afkomstig van rookkanalen en vuurschalen op het perceel van de derde-partij (een type A-inrichting). I.c. viel het bedrijf ten tijde van de beslissing op bezwaar al onder de werking van het Activiteitenbesluit. De juiste volgorde bij overlast door een inrichting die valt onder het Activiteitenbesluit is om eerst te kijken of handhavend optreden mogelijk is op grond van de bepalingen in het Activiteitenbesluit. Pas als deze bepalingen geen soelaas bieden is een toetsing aan artikel 7:22 van het Bouwbesluit (mogelijk) aan de orde. Verwijzing naar ABRS 24-10-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:3493](#). Gelet hierop had verweerder i.c. in de beslissing op bezwaar eerst moeten beoordelen of hij op grond van artikel 2.7a van het Activiteitenbesluit handhavend kan optreden tegen de geurhinder. Blijkens het verweerschrift en het geuronderzoek stelt verweerder zich inmiddels ook op dit standpunt.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:6849](#)

JnB 2022, 11

Rechtbank Den Haag, 20-12-2021, SGR 20/3642 en SGR 21/2017

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Wassenaar, verweerder.

Monumentenwet 1988 11 lid 1

Erfgoedwet 10.8

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2 lid 1 aanhef en onder f

HANDHAVING. WABO. DWANGSOM. BOUWSTOP. RIJKSMONUMENT. Het standpunt van eiseressen dat de instandhoudingsplicht, die op grond van artikel 10.18 van de Erfgoedwet is toegevoegd aan artikel 11, eerste lid, van de Monumentenwet 1998, niet in werking is getreden, wordt niet gevolgd.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat artikel 10.18 van de Erfgoedwet ten aanzien van rijksmonumenten de norm vastlegt dat de eigenaar de plicht heeft om het monument zodanig te onderhouden dat instandhouding gewaarborgd is. I.c. is geen sprake van een alomvattende restauratie van het rijksmonument, waarvoor artikel 10.18 van de Erfgoedwet volgens de wetsgeschiedenis geen grondslag biedt. Verweerder stelt zich i.c. terecht op het standpunt dat op grond van artikel 10.18 van de Erfgoedwet de last verder mag gaan dan normaal onderhoud en ook een gedeeltelijke restauratie mag inhouden. De opgelegde herstelmaatregelen strekken i.c. niet verder dan noodzakelijk voor de instandhouding van het rijksmonument.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13919](#)

JnB 2022, 12

Rechtbank Limburg, 30-11-2021 (publ. 24-12-2021), ROE 20/3160

burgemeester van de gemeente Venlo, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84, 5:21

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EVENREDIGHEID. Sluiting woning voor drie maanden.

Aantreffen handelshoeveelheid hard- en softdrugs. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder de aanwezigheid van de minderjarige kinderen in de woning in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft daarom, in plaats van de gebruikelijke sluiting van een jaar, de woning gesloten voor drie maanden. Daarbij heeft verweerder bovendien in aanmerking genomen dat eventuele dubbele woonlasten beperkt zouden blijven tot drie maanden als eiseres geen beroep zou kunnen doen op haar sociale netwerk en dat eiseres een salaris geniet van boven de bijstandsnorm. Daarnaast heeft verweerder uitdrukkelijk verklaard dat de minderjarige kinderen nimmer op straat komen te staan en dat in het geval van een noodsituatie opvang zal worden gerealiseerd. Gelet hierop heeft verweerder voldoende rekening gehouden met de bijzondere omstandigheden en terecht afgezien van het opleggen van een minder vergaande maatregel. Dat de huurovereenkomst is opgezegd en eiseres op een zwarte lijst is geplaatst maakt dit niet anders, gelet op de ernst van de overtreding en dat haar daarvan een verwijt kan worden gemaakt.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:8956](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 13

MK ABRS, 29-12-2021, 202100032/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Hilversum.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSREGELING.

EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. I.c. is er geen grond voor het oordeel dat de bestemmingsregeling, waarin wordt verwezen naar de beleidsregels en de daarin opgenomen voorwaarde over parkeerruimte, evident in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Er bestaat geen aanleiding om de bestemmingsregeling buiten toepassing te laten.

[...] Bij besluit van 24 december 2018 heeft het college geweigerd aan Nedgoed een omgevingsvergunning te verlenen voor het verbouwen van drie bestaande woningen tot zes woningen, het vervangen van kozijnen en het plaatsen van lichtkoepels [...].

[...] Onevenredige bestemmingsregeling

[...] 4.2. De Afdeling overweegt dat het betoog van Nedgoed zich richt tegen de aanvaardbaarheid van de bestemmingsregeling waarin wordt verwezen naar de beleidsregels en de daarin opgenomen voorwaarde over parkeerruimte. De Afdeling begrijpt het betoog van Nedgoed zo, dat de voorwaarde voor binnenplanse afwijking in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 26 februari

2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#), strekt de mogelijkheid om in een procedure omtrent de verlening van

een omgevingsvergunning de gelding van de toepasselijke bestemmingsplanregeling aan de orde te stellen, niet zover dat deze regeling aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd in het kader van de beoordeling van beroepen tegen een vastgesteld bestemmingsplan. In het kader van deze procedure kan een bestemmingsregeling alleen onverbindend worden geacht of buiten toepassing worden gelaten, indien de bestemmingsregeling evident in strijd is met hogere regelgeving.

[...] 4.4. Gelet op de toelichting van het college stelt de Afdeling vast dat de beleidsregels ertoe strekken om het in Hilversum bestaande parkeertekort niet verder te laten toenemen. Dat de parkeerdruk in Hilversum groot is, is door Nedgoed niet bestreden. Daartegenover staat dat, anders dan Nedgoed stelt, haar geen parkeerplaatsen worden afgenomen. De beleidsregel houdt slechts in dat de historische parkeervraag niet meegerekend mag worden bij de beoordeling van de parkeervraag van het bouwplan indien het betrokken pand langer dan vijf jaar leeg staat. Tegen deze achtergrond ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de bestemmingsregeling waarin wordt verwezen naar de beleidsregels en de daarin opgenomen voorwaarde over parkeerruimte evident in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. De door Nedgoed aangehaalde uitspraken van de Afdeling kunnen ook niet tot dat oordeel leiden, omdat daaruit, anders dan Nedgoed kennelijk meent, niet volgt dat evident onredelijk is om met het oog op een goede ruimtelijke ordening het beleid te voeren dat na een periode van vijf jaar leegstand geen rekening wordt gehouden met de historische parkeervraag. Op grond van het bovenstaande bestaat geen aanleiding om de bestemmingsregeling waarin wordt verwezen naar de beleidsregels buiten toepassing te laten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:3017](#)

JnB 2022, 14

MK Rechtbank Overijssel, 21-12-2021 (publ. 22-12-2021), ZWO 20/2491, 21/131 en 21/132

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en b, 2.10, 2.11
college van burgemeester en wethouders van Ommen, verweerder.

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor het realiseren van een droogzetvoorziening. De vergunde activiteit valt niet onder de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus.

[...] In het besluit van 12 maart 2020 (het primaire besluit) heeft verweerder aan het waterschap Vechtstromen (hierna: het waterschap) een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een droogzetvoorziening [...].

[...] 12.2.2. Onder de in artikel 6, eerste lid, onder b, van het Verdrag van Aarhus genoemde categorie vallen andere besluiten (dan in bijlage I van het verdrag) over activiteiten die aanzienlijke gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Hierbij kan het bijvoorbeeld gaan om besluiten waarvoor een passende beoordeling moet worden gemaakt vanwege de ligging nabij een Natura 2000-gebied, of besluiten waarin rechtstreeks werkende Unierechtelijke voorschriften op milieugebied worden toegepast. Zie de hiervoor reeds genoemde uitspraak van de Afdeling van 14 april 2021, r.o. 4.6. In deze zaak hebben eisers aangevoerd dat de vergunde activiteit (het realiseren van de beoogde droogzetvoorziening) nadelige gevolgen heeft voor het milieu vanwege stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied Vecht- en Beneden-Reggegebied en vanwege het verstoren van beschermde fauna.

De rechtbank zal beoordelen of de door eisers gestelde gevolgen voor het milieu kunnen worden aangemerkt als een 'aanzienlijk effect op het milieu' in de zin van artikel 6, eerste lid, onder b, van het Verdrag van Aarhus. Daarover overweegt de rechtbank het volgende.

Eisers [eiser 2] , [eiser 1] en [eiser 3] hebben een handhavingsverzoek bij gedeputeerde staten van Overijssel (hierna: GS) ingediend omdat, volgens hen, voor de bouwwerkzaamheden ten behoeve van de beoogde droogzetvoorziening tevens een vergunning en een ontheffing op grond van de Wnb zijn vereist. Voor zover hier van belang hebben GS in hun besluit van 5 augustus 2021, kenmerk 2021/0172065, dat door het waterschap in het geding is gebracht, overwogen dat uit berekeningen met het rekenprogramma AERIUS Calculator 2020 blijkt dat de werkzaamheden een tijdelijke depositie van 0,09 mol stikstof per hectare per jaar op Natura 2000-gebied Vecht- en Beneden-Reggegebied opleveren. In het adviesrapport van advies & ingenieursbureau EcoGroen (hierna: Ecogroen) van 13 juli 2021 is geconcludeerd dat deze stikstofemissie in deze gebieden reeds onderdeel uitmaakt van de achtergrond-depositie (ADW) waardoor er per saldo geen toename van stikstof optreedt op stikstof-gevoelige habitattypen in deze hexagonen. Wat betreft de gestelde schade aan fauna hebben GS overwogen dat uit rapporten van EcoGroen van 11 februari 2020 blijkt dat de werkzaamheden niet zullen resulteren in het overtreden van de verbodsbepalingen in hoofdstuk 3 van de Wnb als de in de rapporten opgenomen mitigerende maatregelen worden gevolgd.

Gelet op deze AERIUS-berekeningen, de rapporten van EcoGroen van 13 juli 2021 en 11 februari 2020, welke documenten aan de gedingstukken zijn toegevoegd en aan partijen genoegzaam bekend zijn (zie r.o. 24 en 30), en de besluitvorming van GS hierover, kan de door eisers gestelde aantasting van het vaker genoemde Natura 2000-gebied en de gestelde versterking van fauna naar het oordeel van de rechtbank niet worden aangemerkt als een 'aanzienlijk effect op het milieu' als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onder b, van het Verdrag van Aarhus.

Het vergunnen van de beoogde droogzetvoorziening valt daarom niet op grond van artikel 6, eerste lid, onder b, van het Verdrag van Aarhus onder de werkingssfeer van dit verdrag.

12.3. De rechtbank oordeelt dat de vergunde activiteit niet onder de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus valt. Dit verdrag is daarom in deze zaak niet van toepassing. Het stellen van prejudiciële vragen acht de rechtbank niet nodig. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2021:4794](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 4).

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Overijssel, 16-12-2021 (publ. 17-12-2021), ZWO 20/1299 en 20/1356

([ECLI:NL:RBOVE:2021:4731](#));

- MK Rechtbank Noord-Holland, 15-12-2021 (publ. 21-12-2021), HAA 21/430

([ECLI:NL:RBNHO:2021:11706](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 03-12-2021 (publ. 20-12-2021), ROT 21/6000 en ROT 21/6036 ([ECLI:NL:RBROT:2021:11930](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2022, 15

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-12-2021 (17-12-2021), BRE 21/1555 ACTMIL

college van burgemeester en wethouders van Woensdrecht, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer

Wet geluidhinder 1b lid 4

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom. I.c. heeft eiser aangevoerd dat het meetrapport niet kan worden gebruikt, omdat de metingen hebben plaatsgevonden op een dove gevel als bedoeld in artikel 1b, vierde lid, van de Wet geluidhinder. Omdat is gemeten op de benedenverdieping, ligt ter beoordeling voor of dat gedeelte van de gevel als doof kan worden aangemerkt. Dit is niet het geval. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat vast staat dat ook de voordeur zich in de voorgevel bevindt. Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat de aanwezigheid van een voordeur niet betekent dat de gevel niet doof is, omdat de ruimte daarachter niet als geluidsgevoelige ruimte kan worden aangemerkt. De vraag of een te openen deel direct grenst aan een geluidsgevoelige ruimte is enkel relevant bij een dove gevel als bedoeld in artikel 1b, vierde lid, aanhef en onder b van de Wet geluidhinder. Daarin is bepaald dat een gevel doof is als er sprake is van een bouwkundige constructie waarin alleen *bij uitzondering* te openen delen aanwezig zijn, mits de delen niet direct grenzen aan een geluidsgevoelige ruimte. Blijkens de MvT (TK 2004/05, 29 879, nr. 3, p. 22) valt daarbij te denken aan een nooduitgang. Een voordeur kan niet worden aangemerkt als een “bij uitzondering te openen deel”.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:6309](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 17-12-2021 (publ. 22-12-2021), BRE 20/5527 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2021:6457](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 16

MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-12-2021 (publ. 31-12-2021), UTR 20/3003

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.11

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. ZORGPLICHT. Last onder dwangsom inhoudende dat ProRail moet voorkomen dat zij en haar aannemers opnieuw de wettelijke zorgplicht overtreden, door onvoldoende ecologisch onderzoek uit te (laten) voeren in situaties waarbij de vegetatie is gesnoeid, gemaaid, geklepeld, omgezaagd, gekapt of op een andere manier verwijderd, terwijl hier mogelijk vogels aan het broeden zijn. De zorgplicht uit de Wet natuurbescherming is een open norm. Dat neemt niet weg dat handhaving van de zorgplicht mogelijk is. I.c. is de aan ProRail opgelegde last in het licht van de daaraan ten grondslag liggende norm voldoende concreet geformuleerd. Er is geen strijd met de rechtszekerheid.

[...] 2. Met het besluit van 24 april 2020 (het primaire besluit) heeft de minister aan ProRail een last onder dwangsom opgelegd. De last houdt in dat ProRail moet voorkomen dat zij en haar aannemers opnieuw de wettelijke zorgplicht overtreden, door onvoldoende ecologisch onderzoek uit te (laten) voeren in situaties waarbij de vegetatie is gesnoeid, gemaaid, geklepeld, omgezaagd, gekapt of op

een andere manier verwijderd, terwijl hier mogelijk vogels aan het broeden zijn. De last geldt in heel Nederland, tot 31 december 2023. De hoogte van de last bedraagt € 50.000,- per overtreding, met een maximum van € 150.000,-.

[...] 9. De zorgplicht uit de Wet natuurbescherming is een open norm. Dat neemt niet weg dat handhaving van de zorgplicht mogelijk is. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever daarbij het volgende voor ogen heeft gehad: [...]

10. De rechtbank constateert dat de last niet is beperkt tot een omschrijving van de geschonden norm. De last houdt immers niet slechts in dat herhaling van overtreding van de zorgplicht moet worden voorkomen. De last is geconcretiseerd met drie elementen. In de eerste plaats heeft verweerder de last gekoppeld aan het (laten) uitvoeren van ecologisch onderzoek. In de tweede plaats geldt de last alleen in situaties waarin sprake is van in de last concreet aangegeven werkzaamheden met betrekking tot vegetatie. In de derde plaats is de last beperkt tot situaties waarin ter plaatse van die werkzaamheden mogelijk vogels aan het broeden zijn. Uit de laatste twee elementen volgt dat bijvoorbeeld geen dwangsom wordt verbeurd in situaties van verstoring van beschermde amfibieën in plaats van vogels, of in situaties waarin sprake was van een verstoring in een gebied zonder vegetatie. Deze voorbeelden zijn op de zitting besproken.

11. ProRail wijst vooral op het eerste element van “voldoende ecologisch onderzoek”. De rechtbank oordeelt dat de strekking daarvan in het licht van de open norm van de zorgplicht voldoende concreet is. Zoals de minister op de zitting heeft toegelicht en zoals ook volgt uit de wetsgeschiedenis gaat het erom dat ProRail zich op de hoogte stelt van de mogelijke gevolgen van de voorgenomen werkzaamheden in het licht van de op haar rustende zorgplicht. Juist omdat die norm open is, is op voorhand niet concreet te maken wanneer sprake is van voldoende onderzoek. Dat hangt van het specifieke geval af en ProRail heeft daardoor enige mate van vrijheid bij de invulling van haar onderzoeksverplichting. Van de minister kan niet verwacht worden dat zij de last op dit punt concreter maakt. Dit betekent wel dat een discussie kan ontstaan over de vraag of in een specifiek geval de last is overtreden. Dat hangt onvermijdelijk samen met de aard van de zorgplicht maar maakt niet dat de last gebrekkig is of niet voldoet aan de eis van rechtszekerheid.

12. ProRail vindt ook dat zij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor fouten die de (onder)aannemers die zij inschakelt eventueel maken als zij daarop geen invloed heeft. De rechtbank overweegt echter dat uit de formulering van de last niet volgt dat ieder nalaten van (onder)aannemers voor risico van ProRail komt in die zin, dat daardoor een dwangsom wordt verbeurd. Het opnemen van de aannemers in de last moet naar het oordeel van de rechtbank worden gezien in relatie tot het vereiste van het verrichten van voldoende ecologisch onderzoek. Dat betekent dat ProRail verantwoordelijk blijft als zij het laten verrichten van dat onderzoek aan een (onder)aannemer uitbesteedt. Als de (onder)aannemer het onderzoek dan niet goed verricht in de zin van de last, dan verbeurt ProRail een dwangsom. Ook in zoverre is de last voldoende duidelijk.

13. De conclusie is dat de last in het licht van de daaraan ten grondslag liggende norm voldoende concreet is geformuleerd. Er is geen strijd met de rechtszekerheid. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:6096](#)

JnB 2022, 17

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 24-12-2021, UTR 21/4589

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland (gedeputeerde staten), verweerder.
Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5 lid 2, 3.8

NATUURBESCHERMING. SOORTBESCHERMING. HANDHAVING. I.c. wordt tot het voorlopig rechtmatigheidsoordeel gekomen dat gedeputeerde staten bij de heroverweging in bezwaar er vanuit moet gaan dat aannemelijk is dat de wolf op de Veluwe wordt verstoord door het afschot van de grote wilde hoefdieren op grond van de ontheffing en dat dus sprake is van een overtreding van artikel 3.5, tweede lid, van de Wnb.

De voorlopige voorzieningenprocedure leent zich niet voor een oordeel van de voorzieningenrechter over de vraag of deze overtreding door middel van verlening van een ontheffing op grond van artikel 3.8 van de Wnb kan worden gelegaliseerd. Gedeputeerde staten zal hierover in het besluit op bezwaar wel een beslissing moeten nemen.

Op dit moment is echter geen sprake van een situatie dat de wolven op de Veluwe door het afschot zodanig worden verstoord dat de belangen bij het doorgaan van afschot van de grote wilde hoefdieren tijdens de bezwaarprocedure niet zwaarder wegen. Het verzoek om het afschot van de grote wilde hoefdieren per direct stil te leggen wordt daarom afgewezen.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:6196](#)

JnB 2022, 18

Rechtbank Den Haag, 20-12-2021, (publ. 04-01-2022), SGR 21/491

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.10 lid 1, 3.18

NATUURBESCHERMING. SOORTBESCHERMING. OPDRACHT. Opdracht in de zin van artikel 3.18, eerste lid, van de Wnb om de omvang van de populatie van het damhert binnen de Hoeksche Waard zo spoedig mogelijk tot nul terug te brengen met een maximale tijdsduur van vijf jaar. Begrip verwilderde dieren. I.c. heeft verweerder niet toereikend gemotiveerd dat de damhertenpopulatie in de Hoeksche Waard uitsluitend bestaat uit verwilderde dieren. In het verlengde hiervan blijkt uit de toelichting van verweerder onvoldoende dat er geen andere bevredigende oplossing bestaat. Deze waarborg vervalt immers alleen indien vaststaat dat het gaat om verwilderde dieren. Ook is niet duidelijk waarom het met het oog op de verkeersveiligheid noodzakelijk is om de gehele populatie te doden in plaats van te volstaan met een minder verstrekkende opdracht, zoals het beheer van de populatie. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:14010](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 19

HvJEU, 09-12-2021, C-217/20

Staatssecretaris van Financiën

Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd 7

ARAR 22 lid 1, 37

AMBTENARENRECHT. JAARLIJKSE AANSPRAAK OP VAKANTIE MET BEHOUD VAN VOLLE BEZOLDIGING. ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de

organisatie van de arbeidstijd, moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale bepalingen en gebruiken volgens welke bij de vaststelling van het loon dat een wegens ziekte arbeidsongeschikte werknemer tijdens zijn jaarlijkse vakantie met behoud van loon ontvangt, rekening wordt gehouden met de korting die als gevolg van zijn arbeidsongeschiktheid werd toegepast op het loon dat hij ontving in het arbeidstijdvak dat voorafging aan de aangevraagde vakantie.

[ECLI:EU:C:2021:987](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 20

CRvB, 14-12-2021 (publ. 24-12-2021), 19/4666 PW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Kerkrade.

PW 18a lid 13

Beleidsregels terug- en invordering, boete en verhaal gemeente Kerkrade 2018 (Beleidsregels) 3, 8

PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. HERZIENING EN

TERUGVORDERING BIJSTAND. KWIJTSCHELDING. Het college stelt het verzoek om

kwijtschelding te hebben getoetst aan artikel 8, eerste en tweede lid, van de Beleidsregels.

Hiervan is niet (kenbaar) gebleken. Het college heeft geen individuele beoordeling gemaakt

waarbij de in artikel 8, tweede lid onder a tot en met f van de Beleidsregels opgesomde

punten zijn meegewogen. Dit klemt te meer nu appelland heeft aangevoerd dat rekening dient

te worden gehouden met de ontstaansgeschiedenis van de schuld. Bovendien zijn schulden 2

en 3, anders dan schuld 1, niet gebaseerd op artikel 58, eerste lid PW, dan wel het voordien

geldende artikel 58, eerste lid van de Wet werk en bijstand. Dit betekent dat het verzoek van

appelland om kwijtschelding in zoverre ook moet worden getoetst aan artikel 3 van de

Beleidsregels. Ook hiervan is niet gebleken. En voor wat betreft schuld 2 is ook niet getoetst

aan artikel 18a, dertiende lid van de PW, waarin de bevoegdheid is geregeld om een

bestuurlijke boete geheel of gedeeltelijk kwijt te schelden. Aangevallen uitspraak vernietigd.

Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

[ECLI:NL:CRVB:2021:3226](#)

JnB 2022, 21

MK CRvB, 10-12-2021 (publ. 24-12-2021), 19/3189 PW

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

PW 36b aanhef en onder d

Verordening Individuele Studietoelage Stichtse Vecht 2017 (Verordening) 3

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING AANVRAAG INDIVIDUELE STUDIETOESLAG. De door

appelland voorgestane uitleg, inhoudende dat het er om gaat of de persoon als bedoeld in

artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de PW feitelijk naast zijn of haar studie in staat is het

wettelijk minimumloon te verdienen, volgt niet uit de tekst van artikel 36b van de PW. Dat

artikel is in algemene zin geformuleerd. Het gaat erom of die persoon in staat is het wettelijk

minimumloon te verdienen. Dus ten aanzien van appellante: waarbij niet van belang is of appellante studeert.

Raad: 4.1. De kern van het geschil tussen partijen is hoe artikel 36b, aanhef en onder d, van de PW, zoals dat artikelonderdeel luidde tot 1 januari 2020, moet worden uitgelegd. De vraag is of bij de vaststelling dat appellante in staat is om het wettelijke minimumloon te verdienen moet worden betrokken of zij daartoe feitelijk in staat is naast haar studie. [...]

4.3. De door appellante voorgestane uitleg, inhoudende dat het er om gaat of de persoon als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de PW feitelijk naast zijn of haar studie in staat is het wettelijk minimumloon te verdienen, volgt niet uit de tekst van artikel 36b van de PW. Dat artikel is in algemene zin geformuleerd. Het gaat erom of die persoon in staat is het wettelijk minimumloon te verdienen. Dus ten aanzien van appellante: waarbij niet van belang is of appellante studeert. Die uitleg vindt ook duidelijk steun in de wetgeschiedenis. [...]

4.5. Vanaf 1 januari 2015 luidt de tekst van artikel 36b, aanhef en onder d, van de PW zoals deze in 4.2.1 is weergegeven. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling zoals onder 4.4 tot en met 4.4.3 is weergegeven, blijkt dat met het schrappen van de woorden 'met voltijdse arbeid' alleen beoogd is ook personen met een urenbeperking in aanmerking te laten komen voor een individuele studietoelage. Appellante heeft – zoals gezegd – geen urenbeperking. Niet is beoogd de studietoelage toe te kennen aan personen die in verband met het volgen van een studie geen voltijdse arbeid kunnen verrichten. Hieruit volgt dat het college een juiste uitleg heeft gegeven aan artikel 36b, aanhef en onder d, van de PW, zoals dat luidde ten tijde van de besluitvorming. Met ingang van 1 januari 2020 is deze bepaling gewijzigd. Het onderdeel d luidt niet meer: "een persoon is van wie is vastgesteld dat hij niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, doch wel mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft." Het nieuwe onderdeel d luidt: "door een structurele medische beperking tijdens de studie geen inkomsten kan verwerven." Deze wijziging heeft geen terugwerkende kracht en is dus in dit geval niet van belang.

4.6. Uit 4.3 tot en met 4.5 volgt dat het hoger beroep niet slaagt, zodat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:3213](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 22

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-12-2021, SHE 20/500

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

Wmo 2015 1.2.1, 2.3.2, 2.3.5

WMO 2015. ASS-HULPHOND. Nu het onderzoek naar het oordeel van de rechtbank nog steeds niet voldoende is, is de afwijzing van de aanvraag onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende onderbouwd. De rechtbank heeft er gelet op de eerdere gang van zaken onvoldoende vertrouwen in dat als verweerder wordt opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, waarvoor waarschijnlijk nader onderzoek nodig is, verweerder dat met de nodige voortvarendheid ter hand zal nemen. Hoewel de rechtbank zich realiseert dat het een

grote stap is, is naar het oordeel van de rechtbank gelet op de stand van de procedure de enige optie die recht doet aan het verwijt dat de rechtbank verweerder maakt over het ook na meerdere verzoeken maar niet geven van de antwoorden op de voorgelegde vragen, dat de rechtbank verweerder opdraagt aan eiseres de gevraagde voorziening toe te kennen. De rechtbank merkt daar overigens bij op dat verweerder op de comparitie bij wijze van schikking al had aangeboden om de helft van de kosten van het opleiden van de hulphond te vergoeden. De rechtbank zal daarom zelf in de zaak voorzien en aan eiseres de gevraagde maatwerkvoorziening voor het vergoeden van de kosten van het opleiden van een ASS-hulphond toekennen.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:6624](https://www.eclifocus.nl/boob/2021/6624)

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 23

Rechtbank Gelderland, 22-12-2021 (publ. 29-12-2021), 21/1427

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1.0)

NOW 1.0. VASTSTELLING DEFINITIEVE TEGEMOETKOMING. TERUGVORDERING. VASTE

GEDRAGSLIJN. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid het gehele bedrag van het ten onrechte betaalde voorschot van eiseres heeft kunnen terugvorderen.

Verweerder heeft de definitieve tegemoetkoming van eiseres op grond van de NOW 1.0 vastgesteld op € 0,- en het verstrekte voorschot ten bedrage van € 3.060,- van eiseres teruggevorderd.

Rechtbank: [...] 4.5. Verweerder heeft in de op de zitting van 18 november 2021 overgelegde pleitnota aan de hand van een berekening overtuigend gemotiveerd waarom de definitieve tegemoetkoming op grond van de NOW 1.0 op € 0,- is vastgesteld. Eiseres heeft deze berekening niet betwist. Dat deze berekening iets afwijkt van de berekening in het primaire besluit heeft te maken met afrondingsverschillen. Eiseres heeft dus ten onrechte een voorschot van € 3.060,- ontvangen. Verweerder is dan ook op grond van artikel 15 van de NOW 1.0 bevoegd om het ten onrechte betaalde voorschot geheel of gedeeltelijk van eiseres terug te vorderen.

4.6. De rechtbank heeft verweerder in de heropeningsbeslissing gevraagd uiteen te zetten op welke wijze hij van zijn bevoegdheid tot terugvordering gebruik maakt en waarom dit in het geval van eiseres tot volledige terugvordering van het betaalde voorschot heeft geleid. Dit heeft verweerder op de zitting van 18 november 2021 gedaan. Verweerder heeft toegelicht dat hij uit het oogpunt van een zorgvuldige besteding van publieke middelen in beginsel gebruik maakt van zijn bevoegdheid tot terugvordering. Daarbij vindt een belangenafweging plaats op drie vlakken.

Ten eerste is van belang dat in de NOW dwingend is voorgeschreven wanneer de subsidie op een lager bedrag moet worden vastgesteld.

Ten tweede zijn bij de terugvordering de volgende uitgangspunten van belang:

- Ten onrechte of te veel verstrekte bedragen worden teruggevorderd.
- Bedragen van minder dan € 500,- worden niet daadwerkelijk ingevorderd.
- Er is maar zeer beperkt ruimte voor maatwerk, omdat individueel maatwerk de regeling voor de uitvoerder Uvw onuitvoerbaar maakt. In bezwaar vindt een heroverweging plaats op basis van de omstandigheden van het geval, waarbij verweerder ook naar het doel van de regeling kijkt. Er zal bijzondere aandacht zijn voor de terugvorderingsmogelijkheden van de werkgever en de consequenties daarvan.

- De onverschuldigd betaalde subsidie moet binnen zes weken betaald worden. Lukt dat niet, dan moet de onverschuldigd betaalde subsidie binnen een jaar betaald worden en als ook dat niet lukt, zal in overleg een andere termijn worden vastgesteld.
- Wanneer het Uvw na bezwaar constateert dat in bepaalde situaties de subsidievaststelling leidt tot onvoorzienne en ogenschijnlijk ongewenste gevolgen voor werkgevers, dan zal het Uvw dit delen met verweerder.

Ten derde geldt dat de gevolgen van de terugvordering niet onevenredig mogen zijn voor de subsidieontvanger. Verweerder is echter niet gehouden uit eigen beweging te onderzoeken of er redenen zijn om van terugvordering af te zien. Bij terugvordering van een werkgever die in financiële problemen verkeert, wordt een betalingsregeling getroffen.

4.7 Met toepassing van deze vaste gedragslijn heeft het Uvw namens verweerder het gehele bedrag van het ten onrechte betaalde voorschot van eiseres teruggevorderd en is er een zeer ruime betalingsregeling - van zestig maanden - met eiseres afgesproken.

4.8. De rechtbank stelt vast dat eiseres geen redenen heeft aangevoerd waarom verweerder niet in redelijkheid tot deze vaste gedragslijn heeft kunnen komen. Eiseres heeft verder geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht waarin verweerder aanleiding had moeten zien om in haar geval af te wijken van zijn vaste gedragslijn. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid het gehele bedrag van het ten onrechte betaalde voorschot van eiseres kunnen terugvorderen.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:6949](#)

JnB 2022, 24

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-12-2021 (publ. 03-01-2022), BRE 21/665 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Awb 4:46

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1.0) 7

NOW 1.0. VASTSTELLING DEFINITIEVE TEGEMOETKOMING. TERUGVORDERING. VASTE GEDRAGSLIJN. Naast de bepalingen van de NOW 1.0 is ook titel 4.2 van de Awb van

toepassing. De rechtbank stelt vast dat het interne beleid niet is vastgelegd in een door de minister genomen besluit en daarom niet als beleid als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van

de Awb, maar als vaste gedragslijn is aan te merken. De rechtbank is van oordeel dat deze gedragslijn onvoldoende recht doet aan individuele gevallen. Ook in de gevallen dat niet is

voldaan aan de vaste gedragslijn moet er een individuele belangenafweging moet

plaatsvinden. De rechtbank is van oordeel dat het belang van eiseres in dit geval zwaarder

moet wegen dan het belang van de minister. De subsidie hoger vastgesteld moet worden dan

in het bestreden besluit. Dit betekent dat de terugvordering lager wordt. Beroep gegrond. De

rechtbank voorziet zelf.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:6686](#)

JnB 2022, 25

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 17-12-2021 (publ. 23-12-2021), BRE 21/1233 TOZO

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tilburg, verweerder.

PW 40

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. De rechtbank stelt voorop dat, anders dan eiseres heeft aangevoerd, de vraag waar iemand feitelijk woonachtig is wel degelijk van belang is in

het kader van het recht op Tozo. De rechtbank stelt vast dat eiseres op de aanvraagformulieren voor de Tozo 1 en 2 heeft opgegeven ingeschreven te staan op het adres aan de [adres 1] te [plaatsnaam] en daar ook daadwerkelijk woonachtig te zijn. Niet in geschil is dat eiseres feitelijk nooit op dat adres heeft gewoond. De rechtbank oordeelt dan ook dat het college terecht tot schending inlichtingenplicht heeft geconcludeerd. Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank dat het college de aanvragen voor een Tozo 1 en een Tozo 2-uitkering terecht heeft afgewezen, omdat het recht niet is vast te stellen. De rechtbank komt dan ook niet toe aan een bespreking van de tweede afwijzingsgrond (inzake het causaal verband tussen de inkomensdaling en COVID-19). Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet.
[ECLI:NL:RBZWB:2021:6489](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2022, 26

Rechtbank Den Haag, 08-12-2021 (publ. 22-12-2021), SGR 20/5680

dagelijks bestuur van de Regionale Dienst Openbare Gezondheidszorg (RDOG) Hollands Midden, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15 lid 4, 23 lid 1 aanhef en onder i **AVG. Inzageverzoek melding. I.c. wordt vastgesteld dat verweerder alles wat er over de melding was aan eiseres heeft verstrekt, met uitzondering van de gegevens van derden. Daarmee heeft verweerder conform de AVG gehandeld. Op grond van artikel 15, vierde lid, van de AVG doet het inzagerecht geen afbreuk aan de rechten en vrijheden van anderen. Volgens artikel 23, eerste lid, aanhef en onder i, van de AVG kan het inzagerecht worden beperkt (kort gezegd) omwille van de rechten en vrijheden van anderen. Het weglakken van de persoonsgegevens van derden omwille van hun privacy is dan ook gerechtvaardigd. Verweerder had overigens met inzage of enkele vermelding van de persoonsgegevens van eiseres kunnen volstaan en heeft dan ook strikt genomen meer gedaan dan waartoe hij op grond van de AVG verplicht was.**

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13435](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Exploitatievergunning

JnB 2022, 27

MK ABRS, 29-12-2021, 202004339/1/A3

burgemeester van Nissewaard, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22, 7:11

Algemene plaatselijke verordening Nissewaard 2016 (APV) 2:28

EXPLOITATIEVERGUNNING. HEROVERWEGING. Dat bij een heroverweging als hoofdregel geldt dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden zoals die zich ten tijde van de heroverweging voordoen, betekent i.c. niet dat het uitgangspunt dat een bestuursorgaan moet beslissen op de grondslag van de ingediende aanvraag moet worden verlaten. De door [wederpartij A] en [wederpartij B] gewenste wijziging van de aanvraag kan niet als wijziging van ondergeschikte aard worden aangemerkt, omdat deze wijziging direct ziet op de exploitatie van het restaurant. Verwijzing naar **ABRS 29-08-2018**, [ECLI:NL:RVS:2018:2880](#). I.c. heeft de burgemeester in de besluitvorming mogen uitgaan van een overname zoals is vermeld in de aanvraag.

[...] Bij besluit van 12 juni 2019 heeft de burgemeester de aanvraag van [wederpartij A] en [wederpartij B] van een exploitatievergunning afgewezen.

[...] Van welke feiten en omstandigheden moest de burgemeester uitgaan bij de besluitvorming over de aanvraag?

[...] 5. Ingevolge artikel 7:11, eerste lid, van de Awb vindt, indien het bezwaar ontvankelijk is, op grondslag daarvan een heroverweging van het bestreden besluit plaats. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4264](#), geldt bij een heroverweging in bezwaar als bedoeld in artikel 7:11, eerste lid, van de Awb, als hoofdregel dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden zoals die zich ten tijde van de heroverweging voordoen. In bijzondere gevallen kan van deze hoofdregel worden afgeweken.

6. De burgemeester betoogt terecht dat hij bij de besluitvorming over de aanvraag had uit te gaan van een overname van [bedrijf 2]. Dat bij een heroverweging als hoofdregel geldt dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden zoals die zich ten tijde van de heroverweging voordoen, betekent hier niet dat het uitgangspunt dat een bestuursorgaan moet beslissen op de grondslag van de ingediende aanvraag moet worden verlaten. De door [wederpartij A] en [wederpartij B] gewenste wijziging van de aanvraag kan niet als wijziging van ondergeschikte aard worden aangemerkt, omdat deze wijziging direct ziet op de exploitatie van het restaurant (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2880](#). [...]) Gelet op het bovenstaande heeft de burgemeester in de besluitvorming mogen uitgaan van een overname zoals is vermeld in de aanvraag.

7. De burgemeester betoogt echter ten onrechte dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij voorbij mocht gaan aan wat [wederpartij A] en [wederpartij B] verder over de exploitatie naar voren hebben gebracht. Dat de burgemeester in de besluitvorming heeft mogen uitgaan van een overname, betekent niet dat hij in het besluit van 18 december 2019 voorbij mocht gaan aan wat [wederpartij A] en [wederpartij B] verder over de exploitatie naar voren hebben gebracht. [wederpartij A] en [wederpartij B] hebben in bezwaar aangegeven dat het bedrijf er een andere bedrijfsvoering dan [bedrijf 2] op na zal houden, er huis- en gedragsregels zullen gelden en een combi-oven gebruikt zal worden met volgens hen minimale stankoverlast tot gevolg. Deze punten zijn naar het oordeel van de Afdeling niet aan te merken als wijzigingen van de aanvraag, maar als aanvullingen daarop. Die had de burgemeester, voor zover relevant, in de besluitvorming moeten betrekken. De Afdeling constateert dat de burgemeester dat heeft nagelaten in het besluit van 18 december 2019. Er bestaat echter aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat de burgemeester verder in de procedure vanaf het beroep is ingegaan op de andere wijze van bedrijfsvoering van [wederpartij A] en [wederpartij B], waaronder het gebruik van de combi-oven. Ook heeft de burgemeester gezien in hoeverre deze door hen naar voren gebrachte punten van invloed

zijn op de afwijzing van de aanvraag van de exploitatievergunning. [wederpartij A] en [wederpartij B] worden door het passeren van het gebrek dan ook niet benadeeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:3019](#)

JnB 2022, 28

MK ABRS, 22-12-2021, 202100131/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees parlement en de raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt 10, 13

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:11

Dienstenwet 28

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob)

Regeling uitgifteronde 2022 voor exploitatievergunningen passagiersvaart

EXPLOITATIEVERGUNNING. HEROVERWEGING. Omdat toepassing van de Regeling uitgifteronde 2022 voor exploitatievergunningen passagiersvaart in dit geval niet verenigbaar is met het beginsel van effectieve rechtsbescherming, moet worden afgeweken van het uitgangspunt dat bij het nemen van een besluit op bezwaar het recht moet worden toegepast zoals dat ten tijde van dat besluit op bezwaar geldt. LEX SILENCIO POSITIVO. EXCEPTIEVE TOETS. De lex silencio positivo is in de Verordening op het binnenwater 2010 niet van toepassing verklaard op aanvragen om een exploitatievergunning voor passagiersvaart om te voorkomen dat een vergunning van rechtswege wordt verleend zonder dat daarbij een beoordeling is verricht naar de ordening, de (verkeers)veiligheid, het (stedelijk) milieu en de vlotte en veilige doorvaart, terwijl de belangen daarvan in het geding kunnen komen. Die redenen zijn dwingende redenen van algemeen belang. Voor het oordeel dat artikel 1.24, derde lid, van de Vob onverbindend is of buiten toepassing moet worden verklaard is geen grond.

[...] Bij besluit van 12 februari 2018 heeft het college de aanvraag van [appellante] voor een exploitatievergunning voor het vervoeren van passagiers met het [bedrijfsvaartuig]

[...] 2.4. Ten tijde van de aanvraag van [appellante] voerde het college een volumebeleid. [...] In haar uitspraak van 27 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:160](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat het volumebeleid in strijd is met de Dienstenrichtlijn.

Op 13 juni 2017 heeft het college artikel 1.3 van de Regeling passagiersvaart Amsterdam 2013 gewijzigd en daarin een vergunningstop voor onbepaalde tijd opgenomen. [...] Bij uitspraak van 13 december 2018 heeft de rechtbank het beroep van [appellante] tegen het besluit van 13 juni 2018 gegrond verklaard, omdat de Afdeling in haar uitspraak van 12 september 2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:2958](#) de vergunningstop voor onbepaalde tijd onredelijk heeft geacht. Het college heeft het besluit van 22 januari 2019 genomen ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank. Daarbij heeft het college de Regeling 2022 toegepast, die ter vervanging van de vergunningstop is vastgesteld en die op dat moment gold. Die regeling houdt in dat aanvragen om een exploitatievergunning voor passagiersvaart die zijn ingediend buiten de periode van 1 maart 2020 tot 31 maart 2020, worden afgewezen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof wordt het in Unierechtelijke zaken toepasselijke procesrecht bij gebreke van Unierechtelijke voorschriften beheerst door de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en effectieve rechtsbescherming. Op grond van het beginsel van effectieve rechtsbescherming moet een particulier de bescherming van zijn door het Unierecht toegekende

rechten doeltreffend in rechte kunnen afdwingen (arresten van 18 maart 2010, Alassini e.a., ECLI:EU:C:2010:146, punten 47 tot en met 49 en 22 december 2010, DEB, ECLI:EU:C:2010:811, punten 29 tot en met 31). Door de Regeling 2022 ook toe te passen in lopende procedures tegen afwijzingen van aanvragen die reeds vóór de vergunningstop zijn gedaan, zijn die procedures namelijk zinledig gemaakt. In de kern wordt daarmee immers bewerkstelligd dat geen inhoudelijke heroverweging in een al lopende procedure plaatsvindt, maar wordt de aanvrager tegengeworpen dat hij niet alsnog een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Toepassing van de Regeling 2022 op die procedures is daarmee niet verenigbaar met het beginsel van effectieve rechtsbescherming. Omdat toepassing van de Regeling 2022 in dit geval niet verenigbaar is met het beginsel van effectieve rechtsbescherming, moet worden afgeweken van het uitgangspunt dat bij het nemen van een besluit op bezwaar het recht moet worden toegepast zoals dat ten tijde van dat besluit op bezwaar geldt. Niet valt in te zien hoe het afdoen van bezwaren tegen de afwijzing van oude aanvragen met toepassing van de regels die daarvoor golden ten tijde van de aanvraag, in de weg staat aan een procedure voor de verdeling van vergunningen die transparant is en aanvragers gelijke kansen op een exploitatievergunning biedt. Omdat de aanvraag van [appellante] was ingediend voor de vergunningstop en omdat de Afdeling in haar uitspraak van 27 januari 2016 heeft geoordeeld dat het volumebeleid in strijd is met de Dienstenrichtlijn zodat de criteria van het Uitgiftereglement geen toepassing kunnen vinden, had het college moeten beoordelen of die aanvraag in overeenstemming was met de voorschriften voor vergunningverlening op grond van de Vob. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] - Lex silencio positivo

[...] 3.1 [...] In artikel 1.2.4, derde lid, van de Vob is bepaald dat de regeling over positieve beschikkingen bij niet-tijdig beslissen van paragraaf 4.1.3.3 van de Awb niet van toepassing is op de aanvraag om een vergunning voor passagiersvaart.

[...] 3.3. In de toelichting op artikel 1.2.4, derde lid, van de Vob staat:

"[...]"

Uit de bovenstaande toelichtingen volgt dat de lex silencio positivo niet van toepassing is verklaard op aanvragen om een exploitatievergunning voor passagiersvaart om te voorkomen dat een vergunning van rechtswege wordt verleend zonder dat daarbij een beoordeling is verricht naar de ordening, de (verkeers)veiligheid, het (stedelijk) milieu en de vlotte en veilige doorvaart, terwijl de belangen daarvan in het geding kunnen komen. Die redenen zijn dwingende redenen van algemeen belang (vergelijk uitspraak van 7 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1520](#)). Het betoog dat in de toelichting niet deugdelijk is gemotiveerd waarom de lex silencio positivo niet van toepassing wordt verklaard kan daarom niet worden gevolgd. Voor het oordeel dat artikel 1.24, derde lid, van de Vob onverbindend is of buiten toepassing moet worden verklaard is geen grond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2910](#)

Zie in soortgelijke zin de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:2916](#),

[ECLI:NL:RVS:2021:2918](#).

Zie in dit verband voorts de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:2912](#),

[ECLI:NL:RVS:2021:2913](#), [ECLI:NL:RVS:2021:2914](#), [ECLI:NL:RVS:2021:2915](#),

[ECLI:NL:RVS:2021:2917](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2022, 29

MK ABRS, 22-12-2021, 202100546/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 21 lid 1 aanhef en onder c, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 4.2.2

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

HUISVESTING. BOETE. MATIGING. I.c. zijn in strijd met artikel 21, eerste lid, aanhef en onder c, van de Huisvestingswet appartementen van zelfstandige in onzelfstandige woonruimtes zonder vergunning van het college omgezet. In de bijzondere omstandigheden van dit geval bestaat aanleiding om de boetes met 50% te matigen.

[...] Bij afzonderlijke besluiten van [...] heeft het college aan [appellant A] en [appellant B] twee boetes opgelegd van ieder € 6.000,00 omdat zij zonder vergunning twee appartementen hebben omgezet van zelfstandige in onzelfstandige woningen.

[...] 3.1. Niet in geschil is dat de appartementen in strijd met artikel 21, eerste lid, aanhef en onder c, van de Huisvestingswet van zelfstandige in onzelfstandige woonruimtes zonder vergunning van het college zijn omgezet. Daarvoor is de feitelijke situatie van belang.

[...] 4. [appellant A] en [appellant B] voeren aan dat de boetes moeten worden gematigd omdat zij in mindere mate verwijtbaar hebben gehandeld en de ernst van de overtreding klein is. Zij verkeerden in de veronderstelling dat zij voldeden aan alle op dat ogenblik geldende huisvestingsregels. Zij hebben bovendien meteen omzettingsvergunningen aangevraagd en die ook verkregen. Daarmee is ook aangetoond dat het met de boeteoplegging te beschermen belang in dit geval niet wordt geschonden.

4.1. Dit betoog slaagt. In de bijzondere omstandigheden van dit geval bestaat aanleiding om de boetes met 50% te matigen. De Afdeling zal hieronder uiteenzetten welke omstandigheden daarvoor samen en in onderling verband bezien van belang zijn. Meer algemeen overweegt de Afdeling dat een boete een bestraffende sanctie is. De hoogte van boetes kan in wettelijke regelingen worden vastgelegd. Het bestuursorgaan zal echter ook dan voor ieder afzonderlijk geval moeten bezien of aanleiding bestaat de boete te matigen. Daarbij zal het bestuursorgaan ook het doel dat het opleggen van de boete dient, moeten betrekken.

Nadat [appellant A] en [appellant B] het pand hebben gekocht, hebben zij het volledig gerenoveerd. Met de verkregen splitsingsvergunning hebben zij het pand omgezet in vier appartementen. Niet bestreden is dat zij daarbij hebben voldaan aan de vereiste bouwkundige voorschriften en dat dat een flinke investering was. Door het pand in meerdere appartementen te splitsen, hebben zij ook woonruimte gecreëerd. Oorspronkelijk verhuurden zij de appartementen aan één respectievelijk twee personen. Op verzoek van deze huurders hebben [appellant A] en [appellant B] toestemming gegeven het aantal huurders uit te breiden tot drie per appartement. Zij hebben daarbij de voorwaarde gesteld dat ook deze nieuwe huurders zich op het adres moesten inschrijven in de brp. Niet in geschil is dat alle huurders dat hebben gedaan met ingang van hun huurovereenkomst. Verder hebben [appellant A] en [appellant B] direct nadat zij de lasten onder dwangsom hadden ontvangen de omzettingsvergunningen aangevraagd. Deze zijn door het college ook verleend zodat de overtredingen inmiddels ongedaan zijn gemaakt. Tussen het tijdstip waarop de appartementen door drie personen zijn bewoond en de aanvragen voor de omzettingsvergunningen zijn ingediend, zit ongeveer een half jaar. In zoverre verschilt deze zaak van die die aan de orde was in de uitspraak

van de Afdeling van 4 augustus 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1762](#)) waarnaar het college heeft verwezen. Voorts acht de Afdeling van belang dat de boetes zijn opgelegd voor twee dezelfde overtredingen in één pand in dezelfde periode. Tot slot bewonen [appellant A] en [appellant B] zelf het beneden appartement in het pand en zijn zij dus onderburen van de bewoners in de appartementen nummers [locatie 2] en [locatie 4]. Zij hebben verklaard geen overlast te ondervinden van hun huurders. Ook zijn er bij de gemeente geen meldingen gedaan van aantastingen van het woon- en leefklimaat in de buurt.

Gelet op al deze omstandigheden had het college aanleiding moeten zien in dit geval de boetes te matigen. De rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2893](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 30

ABRS, 29-12-2021, 202000861/1/A2

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wegenverkeerswet 1994 2, 20

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (Babw) 21

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. BELANGHEBBENDE. I.c. zijn [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen ten onrechte niet als belanghebbenden bij het verkeersbesluit aangemerkt. Het aanleggen van een bushalte kan i.c. leiden tot een verandering van het aantal verkeersbewegingen op een bepaalde locatie. Hoewel de desbetreffende bushaltes niet in de directe nabijheid van de woningen/bedrijven van [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen zijn gesitueerd, kan daaruit in dit geval niet worden afgeleid dat de desbetreffende bushaltes geen directe gevolgen voor hen hebben. Aannemelijk is dat de onbetwiste toename van het aantal verkeersbewegingen op de Oranjevoulevard in direct verband staat met die omlegging van de busroute en de in verband daarmee aangelegde bushaltes.

[...] Bij besluit van 2 oktober 2017 heeft het college kenbaar gemaakt vijf nieuwe bushaltes aan te leggen en vijf bushaltes op te heffen in 's-Hertogenbosch (hierna: het verkeersbesluit).

[...] 2. In het verkeersbesluit heeft het college overwogen dat de bussen van openbaar vervoersbedrijf Arriva op 10 december 2017 gaan rijden volgens een nieuwe dienstregeling. De wijziging in de busroute heeft volgens het college gevolgen voor een aantal bushaltes in de stad. In het verkeersbesluit worden de nieuwe en de te vervallen bushaltes opgesomd. Bij de aanleg van de haltes worden een haltepaal en haltebord geplaatst. Bestuurders mogen hun voertuig niet parkeren ter hoogte van de bushaltes. Het beschermen van weggebruikers, het minimaliseren van overlast voor alle belanghebbenden en het waarborgen van de bereikbaarheid zijn de belangrijkste uitgangspunten bij het verkeersbesluit, aldus het college in dat besluit.

3. [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen hebben woningen/bedrijven in het gebied in de binnenstad van 's-Hertogenbosch, dat bekend staat als de Oranjevoulevard. [...]

[...] 8.2. Tussen partijen is niet in geschil dat het aantal busbewegingen op de Oranjevoulevard fors is gestegen sinds de nieuwe dienstregeling. De vraag die voorligt, is of die toename het directe gevolg is van het verkeersbesluit.

8.3. Uit de in deze zaak overgelegde stukken blijkt over de achtergrond van het verkeersbesluit het volgende. Op 23 maart 2017 heeft de fractie van D66 raadsvragen gesteld aan het college over de Onderwijsboulevard. Volgens de fractie is de Onderwijsboulevard in 2010 ingericht als 30 km/u-weg. Qua verkeersdruk is de weg echter vergelijkbaar met een 50 km/u-weg, onder andere door het grote aandeel voetgangers, fietsers en de bus. Bij brief van 10 mei 2017 heeft het college geantwoord het met de fractie eens te zijn dat "als gevolg van de drukte op de Onderwijsboulevard fietsers en voetgangers (vooral studenten) soms wat in het gedrang komen en dat herinrichting van de Onderwijsboulevard hiervoor een oplossing zou kunnen zijn". Er zijn volgens het college veel mogelijkheden voor de herinrichting van de Onderwijsboulevard tot een veilige en autoluwe boulevard, waarbij de gevolgen voor nabijgelegen straten en het openbaar vervoer onderzocht moeten worden.

In de door [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen genoemde brief van het college van 6 augustus 2018 aan Arriva staat de volgende passage: "Afgelopen jaar hebben wij uw mening gevraagd over de - bij gemeente en onderwijsinstellingen aan de Onderwijsboulevard - levende wens om deze weg in te richten als campusgebied. U reageerde hier positief op en was graag bereid om met de bussen, die nu nog over deze weg rijden, een andere route te nemen. U hebt gekozen voor een route via de Vlijmenseweg en de Oranjeboulevard en u gaat deze route rijden met ingang van de dienstregeling 2019. Vooruitlopend op deze route hebben wij inmiddels bushaltes aangelegd aan de Vlijmenseweg ter hoogte van de Onderwijsboulevard. Busgebruikers met als herkomst of bestemming de Onderwijsboulevard kunnen dan gebruik maken van de haltes op de Vlijmenseweg, op de Simon Stevinweg of het busstation."

Zoals hiervoor onder 2 is overwogen, is in het verkeersbesluit - met de titel "aanleg bushaltes voor de dienstregeling 2018" - vermeld dat de bussen van Arriva gaan rijden volgens een nieuwe dienstregeling en dat deze wijzing leidt tot het aanleggen en opheffen van een aantal bushaltes in de stad.

8.4. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat, gelet op de achtergrond van het verkeersbesluit en hetgeen in het verkeersbesluit zelf staat vermeld - waaronder de titel - het doel daarvan het aanleggen van nieuwe bushaltes is om de nieuwe, door het college gewenste, dienstregeling mogelijk te maken. Volgens het verkeersbesluit is een aangepaste busroute in het belang van het beschermen van weggebruikers, het minimaliseren van overlast voor alle belanghebbenden en het waarborgen van de bereikbaarheid. Dit zijn belangen die in artikel 2 van de Wvw 1994 worden genoemd en volgens artikel 21 van het Babw ter motivering van het verkeersbesluit kunnen dienen.

Het betoog slaagt in zoverre.

8.5. Het standpunt van het college dat een bushalte niet meer betekent dan dat bussen daar plegen te halteren en dat er voor het overige verkeer een stopverbod geldt, wat daar in algemene zin ook van zij, volgt de Afdeling in dit geval niet. Het aanleggen van een bushalte kan hier immers leiden tot een verandering van het aantal verkeersbewegingen op een bepaalde locatie (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3398](#), en 11 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4188](#)). Hoewel de rechtbank zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat de desbetreffende bushaltes niet in de directe nabijheid van de woningen/bedrijven van [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen zijn gesitueerd, kan daaruit in dit geval niet worden afgeleid dat de desbetreffende bushaltes geen directe gevolgen voor hen hebben. Zoals volgt uit de hiervoor vermelde brief van het college aan Arriva gaat de aangepaste busroute via de Oranjeboulevard en heeft het college daarom bushaltes aangelegd aan de Vlijmenseweg. Hiermee is

aannemelijk dat de onbetwiste toename van het aantal verkeersbewegingen op de Oranjoboulevard in direct verband staat met die omlegging van de busroute en de in verband daarmee aangelegde bushaltes.

Het betoog slaagt ook in zoverre.

9. De conclusie is dat de rechtbank, in navolging van het college, [appellant sub 1] en anderen en [appellant sub 2] en anderen ten onrechte niet als belanghebbenden bij het verkeersbesluit heeft aangemerkt. Hun bezwaren zijn dus ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het college dient opnieuw en inhoudelijk op die bezwaren te beslissen, waarna vervolgens rechtsbescherming bij de bestuursrechter voor hen openstaat. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:3004](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2022, 2).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 31

MK ABRS, 16-12-2021, 202005713/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Statushouders Bulgarije. Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat uit het AIDA-rapport volgt dat Bulgaarse statushouders het risico lopen om in een ‘catch 22-situatie’ terecht te komen en vanuit de Bulgaarse autoriteiten geen ondersteuning bij hun integratie krijgen, oordeelt de Afdeling, dat de hoge drempel uit het arrest Ibrahim waarbij een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest aannemelijk is gemaakt niet is gehaald. De situatie gekenmerkt door grote onzekerheid en een sterke verslechtering van de leefomstandigheden zoals die in Bulgarije bestaat, is op zichzelf onvoldoende om die drempel te halen. De vreemdelingen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer naar Bulgarije in een situatie terecht zullen komen die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM en dat de staatssecretaris niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan.

Inleiding

1. De vier meerderjarige vreemdelingen komen uit Syrië en hebben in Bulgarije internationale bescherming gekregen. [...] Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris in het geval van Bulgarije voor statushouders in het algemeen terecht uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. [...]

Het arrest Ibrahim over statushouders die niet bijzonder kwetsbaar zijn

3.1. [...] In het geval dat de situatie in een lidstaat voor statushouders in het algemeen zo slecht is dat statushouders bij terugkeer naar die lidstaat een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest is, anders dan de staatssecretaris heeft betoogd, dus niet vereist

dat een vreemdeling bijzonder kwetsbaar is, zo kan worden afgeleid uit het arrest Ibrahim [\[ECLI:EU:C:2019:219\]](#). [...]

De statushouders in deze zaak

4.1. [...] Dat de juridische positie van statushouders in Bulgarije volgens de staatssecretaris gelijk is aan die van Bulgaarse staatsburgers, wil echter niet zeggen dat er geen wezenlijk verschil kan bestaan tussen hun juridische en feitelijke situatie. Het betoog van de staatssecretaris dat de rechtbank tot de conclusie had moeten komen dat hij de aanvragen van de vreemdelingen terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, alleen al omdat de vreemdelingen niet bijzonder kwetsbaar zijn en volgens hem ook niet in geschil is dat statushouders juridisch dezelfde rechten hebben als Bulgaarse staatsburgers, kan daarom niet worden gevolgd. [...]

Nader onderzoek

6. De rechtbank heeft niet alleen een motiveringsgebrek geconstateerd in de besluiten, maar ook de staatssecretaris de opdracht gegeven nader onderzoek te doen naar de situatie voor terugkerende statushouders in Bulgarije. Daarvoor heeft zij ook concrete vragen voor de Bulgaarse autoriteiten geformuleerd die zien op huisvesting en integratievoorzieningen. Om te kunnen oordelen over de vraag of inderdaad nader onderzoek nodig is, betreft de Afdeling de stukken die de vreemdelingen in hoger beroep hebben overgelegd en het nadere standpunt van de staatssecretaris in hoger beroep waarin hij alsnog is ingegaan op de door de vreemdelingen overgelegde landeninformatie. De Afdeling zal onderzoeken of uit oogpunt van definitieve geschilbeslechting de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten in stand kunnen worden gelaten. [...]

7.1. Uit de door de vreemdelingen en de staatssecretaris overgelegde stukken volgt niet dat de omstandigheden in Bulgarije zodanig zijn dat statushouders structureel, op grote schaal en voor langere periodes, het reële risico lopen dat zij geen toegang hebben tot fundamentele behoeften, zoals onderdak en eten en de vreemdelingen daarom een reëel risico op schending van artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM [...]. Daarentegen blijkt uit de stukken die de staatssecretaris heeft overgelegd dat het de meeste statushouders, voor zover zij niet doorreizen, lukt om een zelfstandig bestaan op te bouwen in Bulgarije. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris, vanwege de feitelijke situatie waarin zij na overdracht terecht komen, niet van de vreemdelingen kan verwachten dat zij zelf in Bulgarije de rechten die voortvloeien uit hun status effectueren. Uit het persoonlijke relaas van de vreemdelingen en de op de zaak betrekking hebbende stukken is, zoals de staatssecretaris terecht stelt, ook niet gebleken dat de vreemdelingen voldoende inspanningen hebben verricht om over tekortkomingen in de voorzieningen in Bulgarije te klagen. Ten aanzien van de gestelde ondergane mishandeling, aanranding en detentie bij illegale inreis blijkt uit hun verklaringen dat zij zich slechts eenmaal hebben beklaagd bij de beheerders van het kamp waar zij hebben verbleven. Gelet op hun status zullen zij bij terugkeer niet nogmaals worden gedetineerd. Verder is gesteld noch gebleken dat de vreemdelingen zich anderszins tot de (hogere) autoriteiten in Bulgarije hebben gewend, zodat niet kan worden geconcludeerd dat de Bulgaarse autoriteiten de vreemdelingen niet willen of kunnen helpen.

7.2. [...] Uit de verklaringen van de vreemdelingen en de door hen overgelegde informatie kan niet worden afgeleid dat de vreemdelingen zich hebben ingespannen een gerechtelijke procedure in Bulgarije te starten of dat klagen bij voorbaat zinloos is.

7.3. Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat uit het AIDA-rapport volgt dat Bulgaarse statushouders het risico lopen om in een 'catch 22-situatie' terecht te komen en vanuit de Bulgaarse autoriteiten geen ondersteuning bij hun integratie krijgen, oordeelt de Afdeling, gelet op wat zij onder

7.1 en 7.2 heeft overwogen, dat de hoge drempel uit het arrest Ibrahim waarbij een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest aannemelijk is gemaakt niet is gehaald. De situatie gekenmerkt door grote onzekerheid en een sterke verslechtering van de leefomstandigheden zoals die in Bulgarije bestaat, is op zichzelf onvoldoende om die drempel te halen. De Afdeling oordeelt daarom niet anders over de situatie voor statushouders in Bulgarije dan zij in haar uitspraken van 2018 en 2019 heeft gedaan.

7.4. De staatssecretaris heeft zich gelet op het voorgaande in hoger beroep alsnog terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Bulgarije in een situatie terecht zullen komen die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM en dat hij niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. Anders dan de rechtbank de staatssecretaris heeft opgedragen, is hij daarom niet gehouden om zich bij de Bulgaarse autoriteiten te vergewissen van de omstandigheden waarin de vreemdelingen bij terugkeer terecht komen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2857](#)

JnB 2022, 32

MK ABRS, 03-01-2022, 202101105/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vluchtelingenverdrag 1(D)

Richtlijn 2011/95/EU 12 lid 1 a

ASIEL. Staatloze Palestijn. Omdat de vreemdeling nooit bescherming en bijstand van de UNRWA heeft ontvangen, en bovendien ook niet in één van de sectoren van het werkgebied van de UNRWA heeft verbleven, is al om die reden duidelijk dat artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn in zijn geheel niet op hem van toepassing is. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de motivering van de staatssecretaris waarom artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag, en daarmee artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn, niet op de vreemdeling van toepassing is, niet deugt.

1. De vreemdeling is van Palestijnse komaf en staatloos. [...]

6.1. [...] De eerste volzin van artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn bevat een uitsluitingsgrond. Een staatloze Palestijn die bescherming en bijstand ontvangt van de UNRWA valt onder de reikwijdte daarvan. Dat betekent dat diegene is uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie en geen recht heeft op de voorzieningen uit hoofde van de Kwalificatierichtlijn. Dat is slechts anders wanneer de betrokken staatloze Palestijn óók valt onder de reikwijdte van de in de tweede volzin van deze bepaling opgenomen insluitingsgrond. Dat is het geval wanneer diegene in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeert, de UNRWA om bijstand heeft gevraagd en de UNRWA niet in staat is in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht, waardoor de staatloze wegens omstandigheden buiten zijn wil gedwongen is het werkgebied van de UNRWA te verlaten (zie de uitspraak van de Afdeling van 14 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1550](#), onder 7). Ook moet de positie van de betrokkene, als staatloze Palestijn die in aanmerking komt voor bescherming en bijstand van de UNRWA, niet definitief zijn geregeld in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Indien de betrokken staatloze Palestijn onder de reikwijdte van die insluitingsgrond valt, heeft dat tot gevolg dat hij recht heeft op de voorzieningen uit hoofde van de Kwalificatierichtlijn zonder dat hij hoeft aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, tenzij hij valt onder een van de overige in de richtlijn genoemde uitsluitingsgronden.

6.2. Wanneer de betrokken Palestijn niet valt onder de reikwijdte van de uitsluitings- of insluitingsgrond, is artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn in zijn geheel niet op hem van toepassing. Het betoog van de vreemdeling dat een Palestijn van rechtswege in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus indien de staatssecretaris hem op basis van de eerste volzin niet kan uitsluiten van de werking van het Vluchtelingenverdrag, is ook onjuist. Daarvoor moet eerst zijn voldaan aan de hiervoor onder 6.1 weergegeven vereisten. Voor het antwoord op de vraag of de vreemdeling binnen de reikwijdte van de eerste dan wel tweede volzin van artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn valt, is niet zozeer doorslaggevend of hij is geregistreerd bij de UNRWA, maar vooral of hij kort vóór het indienen van een asielverzoek daadwerkelijk bijstand van de UNRWA heeft ontvangen. [...] Omdat de vreemdeling nooit bescherming en bijstand van de UNRWA heeft ontvangen, en bovendien ook niet in één van de sectoren van het werkgebied van de UNRWA heeft verbleven, is al om die reden duidelijk dat artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn in zijn geheel niet op hem van toepassing is. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de motivering van de staatssecretaris waarom artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag, en daarmee artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn, niet op de vreemdeling van toepassing is, niet deugt.

6.3. Het standpunt van de staatssecretaris in de eerdere asielprocedure dat de vreemdeling op grond van de eerste volzin van artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn, moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus staat niet in de weg aan zijn huidige standpunt dat de vreemdeling niet onder de reikwijdte van artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn valt, omdat de staatssecretaris zijn huidige standpunt deugdelijk heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2022:1](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 33

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 13-12-2021 (publ. 20-12-2021), NL21.9716
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 18 lid 1 b, 26, 27 lid 1

EVRM 3

Handvest 4, 51

OVERDRACHTSBESLUIT. Het standpunt van verweerder, dat het overdrachtsbesluit niet getoetst mag worden aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, is in strijd met het Unierecht.

3. Gelet op wat in beroep is aangevoerd, ziet de rechtbank zich allereerst voor de vraag gesteld of verweerder terecht heeft afgezien van de toetsing van het overdrachtsbesluit aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.1 Niet in geschil is dat de Italiaanse autoriteiten op 17 juni 2021 het terugnameverzoek van verweerder hebben geaccepteerd op grond van artikel 18, eerste lid, onder b, van de Dublinverordening. Ook is niet in geschil dat eiser zijn in Nederland ingediende verzoek tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingetrokken en dat hij sinds die tijd niet rechtmatig in Nederland verblijft.

3.2 De Afdeling heeft bij eerdergenoemde uitspraak van 5 maart 2015 overwogen dat uit artikel 26 van de Dublinverordening volgt dat een overdrachtsbesluit, als de vreemdeling geen asielverzoek in

Nederland heeft ingediend, slechts een kennisgeving is aan de vreemdeling dat hij wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De Afdeling koppelde daaraan dat verweerder niet hoeft te toetsen of die overdracht in strijd is met artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 4 van het Handvest. Als de vreemdeling vreest bij overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in een met die artikelen strijdige situatie terecht te komen, dan kan hij dat volgens de Afdeling alleen laten beoordelen in een procedure na een door hem daartoe in te dienen asielerzoek.

3.3 Artikel 51 van het Handvest bepaalt, voor zover van belang, dat de bepalingen van het Handvest van toepassing zijn bij alle besluiten waarin de uitvoering van het Unierecht aan de orde is.

3.4 Artikel 26 van de Dublinverordening bepaalt, voor zover van belang, dat de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis stelt van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen.

3.5 Volgens artikel 27, eerste lid, van de Dublinverordening, voor zover hier van belang, heeft de verzoeker het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

3.6 De rechtbank leest, anders dan kennelijk de Afdeling in de uitspraak van 5 maart 2015, in artikel 26 van de Dublinverordening geen uitzondering op artikel 51 van het Handvest. In artikel 26 van de Dublinverordening staat ook niet dat bij wege van uitzondering een ander rechtsmiddel dan dat van artikel 27 van de Dublinverordening van toepassing is, als naast het overdrachtsbesluit niet tevens sprake is van een besluit een verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. De omstandigheid dat in de Dublinverordening wel onderscheid wordt gemaakt tussen personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en personen die dat niet hebben gedaan, kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gebruikt om een impliciete uitzondering op de expliciet gegarandeerde omvang van het in artikel 27 van de Dublinverordening genoemde rechtsmiddel te construeren. Verweerder heeft voor zijn standpunt geen dragende onderbouwing gegeven. Die volgt ook niet uit het door verweerder genoemde arrest van het HvJ EU van 25 januari 2018. De veronderstelde uitzondering kan zeker niet worden gelezen in de woorden 'en, indien van toepassing (...)' in artikel 26 van de Dublinverordening, zoals verweerder op zitting heeft verdedigd. Die woorden zijn opgenomen om duidelijk te maken dat, als de vreemdeling wel een verzoek om internationale bescherming in Nederland heeft ingediend, de verantwoordelijke lidstaat de vreemdeling ook in kennis moet stellen van het besluit op dat verzoek.

In navolging van de uitspraak van de Afdeling neemt verweerder het standpunt in, dat eiser maar een verzoek om internationale bescherming in Nederland moet indienen om getoetst te krijgen of een overdracht aan Italië op zich in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zo'n verzoek ziet echter op de vraag of iemand veilig naar zijn land van herkomst kan terugkeren, niet op de vraag of iemand aan een andere lidstaat van de Europese Unie kan worden overgedragen.

Het standpunt van verweerder, dat het overdrachtsbesluit niet getoetst mag worden aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, is blijkens het voorgaande in strijd met het Unierecht.

3.7 Omdat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte heeft afgezien van een beoordeling van de door eiser gestelde vrees voor schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, is het besluit onvoldoende gemotiveerd en niet gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek. Het betoog van eiser slaagt.

3.8 Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit wordt vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 en artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

[ECLI:NL:RBDHA:2021:14015](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2021/14015)

JnB 2022, 34

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 15-12-2021 (publ. 22-12-2021), NL21.17448 en NL21.17450

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

EVRM 3

Handvest 4

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Cyprus. Gelet op nieuwe informatie heeft verweerder onvoldoende onderbouwd dat eisers opvang zullen krijgen op Cyprus en dat zij daar niet in een vernederende of onmenselijke situatie terecht zullen komen.

De rechtbank is van oordeel dat uit de door eisers nieuw ingebrachte informatie een ander, nog zorgelijker, beeld naar voren komt over de opvangvoorzieningen voor asielzoekers op Cyprus dan uit de informatie die verweerder heeft betrokken in de bestreden besluiten. Zoals de rechtbank al onder 5.2 heeft overwogen, was de situatie al zorgelijk op Cyprus en die situatie is sindsdien alleen maar verslechterd. Verweerder heeft gelet op de nieuw ingebrachte informatie van eisers onvoldoende onderbouwd dat eisers opvang zullen krijgen op Cyprus en dat zij daar niet in een vernederende of onmenselijke situatie terecht zullen komen. Van het noodopvangcentrum Pournara heeft zittingsplaats Haarlem al geoordeeld dat voldoende is onderbouwd dat dit opvangcentrum geen adequate opvang biedt. Daarnaast blijkt uit het recente e-mailbericht van de ELENA-coördinator dat in september en oktober 2021 een grote toename in instroom is geweest op Cyprus en dat de opvangfaciliteiten in september en oktober 2021 verder zijn verslechterd. Dit brengt met zich dat het opvangcentrum Kofinou nog meer onder druk zal komen te staan en dus, anders dan verweerder aanneemt, niet zonder meer aangenomen kan worden dat eisers in Kofinou opvang zullen krijgen. Tot slot blijkt uit informatie uit het AIDA-rapport dat de mogelijkheden om met een financiële bijdrage van de overheid zelf geschikte opvang in particuliere woonruimte te regelen ook zeer gering zijn. Door de combinatie van een strikt restrictief beleid ten aanzien van de financiële bijdrage van de overheid en sterke huurstijgingen is een zorgwekkend dakloosheidsprobleem ontstaan, aldus de brief van VluchtelingenWerk Nederland van 12 november 2021.

7.2.

De opvangfaciliteiten op Cyprus zijn al geruime tijd zorgwekkend. Uit de diverse AIDA-rapporten blijkt naar het oordeel van de rechtbank niet dat de Cypriotische autoriteiten onverschillig zijn, maar dat de opvangmogelijkheden op Cyprus ontoereikend zijn vanwege de grote toestroom van asielzoekers. Naar het oordeel van de rechtbank kan in dit specifieke geval dan ook niet van eisers worden gevraagd dat zij eerst klagen bij de autoriteiten van Cyprus over het gebrek aan adequate opvang.

Conclusie

8. De beroepen zijn gegrond en de rechtbank vernietigt de bestreden besluiten. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:14245](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2022, 35

MK ABRS, 22-12-2021, 202105987/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De bewaringsrechter is in dit geval bevoegd om te toetsen of de staatssecretaris voldoende voortvarend heeft gehandeld om de detentie van de vreemdeling zo kort mogelijk te houden. De klacht van de vreemdeling ziet namelijk niet op de inhoudelijk behandeling van het asielverzoek, maar op de omstandigheid dat de staatssecretaris een asielgehoor heeft uitgesteld om andere redenen dan die verband houden met de behandeling van het asielverzoek, namelijk een quarantaineperiode.

3. De vreemdeling klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vrijheidsontnemende maatregel te lang heeft voortgeduurd, omdat zijn nadere asielgehoor werd uitgesteld vanwege de quarantainemaatregel.

4. De bewaringsrechter is in dit geval bevoegd om te toetsen of de staatssecretaris voldoende voortvarend heeft gehandeld om de detentie van de vreemdeling zo kort mogelijk te houden. De klacht van de vreemdeling ziet namelijk niet op de inhoudelijk behandeling van het asielverzoek, maar op de omstandigheid dat de staatssecretaris een asielgehoor heeft uitgesteld om andere redenen dan die verband houden met de behandeling van het asielverzoek, namelijk een quarantaineperiode. Die klacht leent zich er naar zijn aard voor om door de bewaringsrechter te worden beoordeeld. De Afdeling wijst ter vergelijking naar haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:2870](#), onder 4.1.

5. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de grensdetentie rechtmatig voortduurde alleen al omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het asielverzoek evident niet meer binnen de termijn van artikel 3, zevende lid, van de Vw 2000 kon worden afgedaan. De termijn van vier weken genoemd in dat artikel, is de maximale termijn die de behandeling van het asielverzoek in de grensprocedure mag duren. Ook voor grensdetentie geldt dat de maatregel niet langer mag duren dan noodzakelijk (artikel 8, eerste lid en onder c, en artikel 9, eerste lid, van de Opvangrichtlijn (PB 2013 L 180)). De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 2 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1156](#), onder 3.1. De staatssecretaris moet dus voldoende voortvarend het asielverzoek in de grensprocedure behandelen.

6. De staatssecretaris heeft niet gemotiveerd dat hij heeft onderzocht of er andere mogelijkheden waren om de behandeling van het asielverzoek ondanks de opgelegde quarantainemaatregel voort te zetten en dat het onmogelijk was om de vreemdeling eerder dan op 10 september 2021 nader te horen. Daarom heeft de staatssecretaris zich onvoldoende ingespannen om de behandeling van het asielverzoek voort te zetten en de detentie zo kort mogelijk te houden. De grensdetentie van de vreemdeling is daarom vanaf 28 augustus 2021 onrechtmatig.

[ECLI:NL:RVS:2021:2869](#)

JnB 2022, 36

MK ABRs, 22-12-2021, 202106510/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De rechtbank is ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de vrijheidsontneming vanaf het moment dat uit onderzoek in het Eurodac-systeem bleek dat de vreemdeling een verblijfsstatus heeft in Cyprus, onrechtmatig was. Daarnaast heeft de rechtbank niet onderkend dat zij zich met haar oordeel dat het verzoek van de vreemdeling niet in de grensprocedure kon worden behandeld, ten onrechte mengt in de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek.

Beoordeling

4. Vast staat dat de vreemdeling aan de grens een aanvraag om een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 heeft gedaan en hij vanaf dat moment een verzoeker in de zin van de Opvangrichtlijn (PB 2013 L 180) was. Zoals de Afdeling al eerder heeft overwogen, verzet de Procedurerichtlijn (PB 2005 L 326) zich er niet tegen om in beginsel alle aan de buitengrens geuite asielverzoeken in de grensprocedure te behandelen. In die richtlijn wordt alleen bepaald wanneer een asielverzoek kan worden afgewezen in deze procedure. De Afdeling verwijst naar haar uitspraken van 3 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1451](#), onder 8.1, en [ECLI:NL:RVS:2016:1452](#), onder 5.1 en 5.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat dit uitgangspunt ook geldt voor derdelanders met een verblijfsstatus in een andere lidstaat. Hij wijst er daarbij terecht op dat zo'n status in beginsel weliswaar een vrij circulatierecht inhoudt onder de voorwaarden genoemd in de Schengengrenscore (PB 2006 L 10), maar alleen voor een voorgenomen verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. Zoals de staatssecretaris eveneens terecht betoogt, beoogt de derdelander die asiel aanvraagt langdurig verblijf in Nederland. Daartoe geeft de verblijfsstatus in de andere lidstaat hem geen recht. De staatssecretaris betoogt daarmee ook terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vrijheidsontnemende maatregel vanaf het moment dat uit het onderzoek in het Eurodac-systeem bleek dat de vreemdeling een verblijfsstatus heeft in Cyprus, onrechtmatig was. De rechtbank heeft met dit oordeel niet onderkend dat ingevolge artikel 3.109b, eerste lid, van het Vb 2000 de grensprocedure juist bedoeld is om een beslissing te nemen over onder meer de ontvankelijkheid van een verzoek als bedoeld in artikel 30a van de Vw 2000.

4.1. Daarnaast heeft de rechtbank niet onderkend dat zij zich met haar oordeel dat het verzoek van de vreemdeling niet in de grensprocedure kon worden behandeld, ten onrechte mengt in de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek. De vraag of aan de vreemdeling met een verblijfsstatus in een andere lidstaat de toegang tot Nederland moet worden verleend, hangt nauw samen met de beoordeling van de vraag of de vreemdeling recht heeft op de internationale bescherming waar hij om vraagt. Zoals de Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraken van 3 juni 2016 al heeft overwogen horen dergelijke vragen niet thuis in de procedure tegen de vrijheidsontnemende maatregel. Klachten over de inhoudelijke behandeling van zijn asielverzoek in de grensprocedure kan een vreemdeling naar voren brengen bij een beroep tegen de eventuele afwijzing van dat verzoek of in een klachtenprocedure bij de staatssecretaris. [...] De staatssecretaris betoogt aldus terecht dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de vrijheidsontneming vanaf het moment dat uit onderzoek in het Eurodac-systeem bleek dat de vreemdeling een verblijfsstatus heeft in Cyprus, onrechtmatig was.

[ECLI:NL:RVS:2021:2870](#)

[Naar inhoudsopgave](#)